

Joahims Zigerists: "Es kaunos daudzu Latvijas politiķu vietā."

"Nāves uzgaidāmajā telpā" kāda veca sieviete no manis lūdza indi

Kāda veca sieviete cieši pieķeras manām rokām. Asaras plūst aumaļām pār viņas grumbu izvagoto seju. Viņai ir 89 gadi. Viņas balss ir vārga un tik tikko sadzirdama: «Tik ilgi esmu Jūs gaidījusi un cerējusi, ka Jūs pie manis atnāksit. Neko vairs nesagaidu no dzīves. Bet pārējie... Jūs esat viņu vienīgā cerība.» Tad viņa lēni paceļ galvu, pieliek rokas pie lūpām un iečukst man ausī: «Es gribu aiziet no šīs pasaules, bet nevaru. Es nāvi sagaidītu kā draugu. Lūdzu, sagādāriet man miršanas zāles.»

Bērni Sibīrijā – vīrs nošauts

Man aizraujas elpa, bet nelieku viņai to manīt. Mierinoši noglāstu vecajai sievietei galvu un apsolu viņas briesmīgo dzīvi padarīt drusku ciešamāku. 15 gadi Sibīrijā. Viņas vīru nošāva. Anna un Rita, abas meitiņas, guļ apraktas krievu zemē pie Omskas. Turpat, kur aprakts arī mans brālis.

1994. gada 15. marts. Sēžu pie šīs vecās kundzes gultas veco ļaužu mītnē – Zemgālē, savā vēlēšanu apgabalā. Šaurajā istabiņā gaiss ir tik sasmacis, ka grūti paelpot. Astonās nožēlojama paskata gultās guļ astoņas vecas sievietes. Šī ir "nāves uzgaidāmā telpa". Zāļu skapji gandrīz tukši. Virtuvei un ēdamistabai, kas atrodas nama apakšstāvā, plūdi nodarījuši lielus bojājumus. Man ir burtiski neērti aprakstīt tualešu un vannas istabu stāvokli šai veco ļaužu mītnē. Pēc triju stundu sarunām un mājas apskates es atvados. Vismaz piecreiz veco ļaužu mītnes direktors man piekodināja: «Lūdzu, neizpaužiet presē un televīzijā, kurā veco ļaužu mītnē bijāt, citādi ministrija man sagādās grūtības.»

Es apsolos to neizpaust, bet neslēpju savu nicinājumu.

Divas dienas es nevaru beigt domāt par savu apmeklējumu šai "nāves uzgaidāmajā telpā". Veci cilvēki – vīrieši un sievietes – nolais-tās dzelzs gultās tur gulēja kā dzīvi miroņi. Jau pēc neilga laika mugursāpes kļūst ne-ciešamas. Pat vasarā vairums iemītnieku nespēj atstāt savu istabu. Nav piemērotu brau-

camkrēslu, un kāpnes ir tik stāvas, ka nav iespējams kādu pa tām nonest lejā.

Nav ne braucamkrēslu, ne pieklājīgu gultu

No Vācijas es sagādāšu braucamkrēslus un kārtīgas slimnīcas gultas. To apsolījos izdarīt un šo solījumu turēšu. Es atbraucu uz Latviju, lai palīdzētu cilvēkiem, un es nekaunos teikt, ka esmu "vienkāršo ļaužu" deputāts.

...bet Ulmanis un citi dzīvo kā leiputrijā

Sižeta maiņa. Esmu Rīgā. Nejauši uz ielas satieku Valsts prezidentu Ulmani. Viņš brauc savā milzīgajā sešu durvju *mercedesā*, kura cena esot ap 500 000 dolāru. Ulmanis atrodas ceļā uz Jūrmalu. Tur viņš dzīvo bijušajā Kosigina villā. Veco cilvēku postu "nāves uzgaidāmajā telpā" viņš nekad nav redzējis. Šis "vecu ļaužu mītnes" iemītnieki mēnesī saņem 3 latus kabatas naudā. Ulmaņa alga: 500 latu mēnesī.

Nobalsoja pret Ulmaņa dzīves stilu

Vairāk nekā 90% latviešu kādā aptaujā televīzijā un vairākās latviešu avīzēs (arī šajā) ir skaidri izteikušies: 1. Lai Ulmanis apmaina milzīgo *mercedesu* pret mazāku modeli. 2. Lai Ulmanis izvā-

cas no Kosigina vasarnīcas Jūrmalā. 3. Lai Ulmanis brīvprātīgi savu 500 latu algu samazina uz pusi.

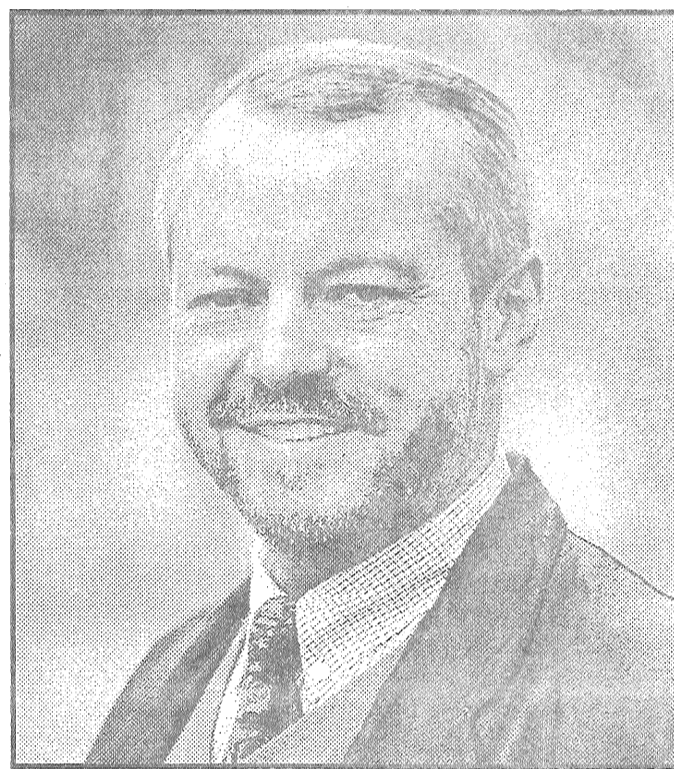
Ulmanis neatteiksies no nevienas savas privilēģijas. Protams, ka nē... Kas mani šajā apstākļi traucē?

Šodien gribu to pateikt pilnīgi atklāti: es kaunos to Latvijas politiķu dēļ, kas uz nodokļu maksātāju rēķina dzīvo kā leiputrijā. Viņi novērš acis un aizver mutes, ausis un sirdis milzīgā trūkuma priekšā, kāds šodien valda Latvijā.

Katram cilvēkam mūža beigās būs jāatbild uz jautājumu: «Ko tu esi darījis citu labā?»

Šādos brīžos es nevēlētos būt daža laba Latvijas politiķa ādā. Ar 500 000 dolāru automašīnām un luksusa vasarnīcām mūsu Debesu Tēvu vis iespaidot nevarēs.

Dievs, sargi Latviju!
Jūsu Joahims Zigerists,
Saeimas deputāts

Joahims Zigerists: «Sava mūža beigās katram būs jādod norēķins par savu dzīvi. Tad es nevēlētos būt daža laba Latvijas politiķa ādā.»

P.S. Zināmi datumi kalendārā un arī mūsu dzīvē uz mūžīgiem laikiem ir ierakstīti ar asinīm. Latviešu tautas mūža sāds datums ir 1949. gada 25. marts. Tūkstošiem latviešu 1949. gadā, dažas dienas pēc pavasara sākuma, bija jādodas Sibīrijas nebeidzamajā ziemeļos. Šo nedziedināmo rētu mūsu tautā iecirta Alfons Novīks ar saviem palīgiem.

Vēl pavisam nesen labklājības ministrs Ritenis to uzskatīja par pavisam "normālu" lietu, ka latviešu tautas bēde Alfons Novīks saņem LR pensiju. Es pieprasīju Novīka apcietināšanu. Man bija taisnība. Novīks ir apcietināts un viņam būs jāstājas laicīgo tiesnešu priekšā.

Rakstiet Joahimam Zigeristam. Viņš Jums noteikti atbildēs.

Izgrieziet šo kuponu, ierakstiet savu adresi un sūtiet:

Joahimam Zigeristam
Ģertrūdes ielā 64,
Rīga, LV 1011.
Tālr. 283 283.

Mani interesē Joahima Zigerista paredzētā pilsoņu iniciatīva, kas pēc diviem gadiem Latvijā veidos valdību. Lūdzu, piesūtiet man regulāri bezmaksas informāciju:

Vārds _____

Uzvārds _____

Adrese _____

(Lūdzu rakstīt skaidri, salasāmi)

Lūdzu, pievienojiet arī to radu vai draugu adreses, kuri arī vēlētos saņemt šādu informāciju.

